

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **J. L.**, zastoupené JUDr. Milanem Veselým, advokátem se sídlem Hroznatova 773, Mariánské Lázně, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor správních agend a dozoru**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2008, č. j. 3831/LS/08-2, ve věci uložení pokuty, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 2. 2009, č. j. 17 Ca 56/2008 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2008, č. j. 3831/LS/08-2. Právě citovaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 5. 2008, č. j. 2562/OD/08/1448/Hel, ve věci uložení pokuty ve výši 1 500 Kč za spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pro porušení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť stěžovatelka zastavila a stála ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před přechodem pro chodce. Zároveň byla stěžovatelce uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a dále nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu na účastnický výsledek stěžovatelky podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť stěžovatelka nedostala prostor pro slyšení před soudem.

Podle stěžovatelky nebylo ve věci rozhodováno na základě spolehlivě a správně zjištěného stavu věci. Stěžovatelka tvrdí, že dne 5. 3. 2008 ve 12:20 hod. využila odjezdu dvou rozměrných vozidel v ulici Krále Jiřího v Karlových Varech před přechodem u křižovatky s Moskevskou ulicí a zaparkovala na místě vzdáleném od zmiňovaného přechodu minimálně 5 – 6 metrů. V souvislosti s tím považuje za podstatné zmínit skutečnost, že celé její počínání sledovali příslušníci Městské policie Karlovy Vary (dále jen „příslušníci policie“ nebo „městská policie“), kteří žádným způsobem na počínání stěžovatelky při parkování vozu nereagovali, proto si byla jista, že své vozidlo zaparkovala správně. Domnívá se, že v případě jejího nesprávného počínání bylo povinností příslušníků policie ji na takovou skutečnost upozornit. Bezprostřední přítomnost příslušníků policie je podle stěžovatelky patrna i z toho, že odtah vozidla byl nařízen dle Dílčí smlouvy ze dne 5. 3. 2008 č. 752108 již ve 12:20 hod., tj. ve stejnou minutu, kdy zaparkovala. Stěžovatelka se tak podivuje, že ji policie ihned nekontaktovala a nezačala s ní údajný přestupek projednávat na místě, kde by bylo zjištěno, zda parkuje proti předpisům, či nikoli. Stěžovatelka upozorňuje také na prokázanou skutečnost, že příslušník policie P. Š. při vyšetřování přestupku měřil vzdálenost vozidla před přechodem zcela sám, bez jakékoliv asistence, což je podle stěžovatelky technicky obtížné, nepřesné a tak i nedůvěryhodné. Dále stěžovatelka zdůrazňuje, že *„fotodokumentace předložená policií nemá vůbec žádnou důkazní hodnotu, neboť fotografie mohou být pořízeny v libovolném úhlu a zejména mohou být pořízeny až po manipulaci s vozidlem najatou odtahovou službou“*. Navíc celou situaci sledovala svědkyně V. B., která byla vyslechnuta městskou policií, avšak její výpověď, že stěžovatelka vozidlo zaparkovala nejméně 5 metrů před přechodem, což si svědkyně jednoznačně pamatovala, nebyla vůbec vzata do úvahy. Stěžovatelka namítá, že celé řízení bylo velmi formální a směřující pouze k rychlému a neobjektivnímu potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, k objasnění věci proto znovu navrhuje výsledek svědkyně V. B.. V bodě III. kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že jí nebyla dána možnost se k věci v rámci řízení před krajským soudem vyjádřit ani navrhnout důkazní prostředky, které by celou věc objektivně objasnily. Podle stěžovatelky je nepřijatelné, aby krajský soud zcela formálně a neobjektivně při svém přezkumu vycházel pouze z účelově zpracovaného spisu správního orgánu I. stupně a z formálního postupu žalovaného, jako nadřízeného správního orgánu ve

stejném městě, a neposkytl stěžovatelce vůbec prostor pro vyjádření se k věci a další tvrzení. Ve světle předestřené stěžovatelka namítá, že jí byla odepřena základní lidská práva, tj. být slyšena před soudem.

S ohledem na předestřené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu v celém rozsahu zrušil.

Ze správního a soudního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Podle Městské policie Karlovy Vary stěžovatelka dne 5. 3. 2008 v 11:50 hod. zaparkovala osobní vozidlo Honda CR – V, registrační značky X (dále jen „vozidlo“), na ulici Krále Jiřího, v Karlových Varech, ve vzdálenosti menší než 5 metrů (konkrétně 2,8 m) před přechodem pro chodce. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení, proti němuž si stěžovatelka podala odpor. Následně bylo se stěžovatelkou zahájeno správní řízení. Při ústním jednání se stěžovatelka odvolala na svůj odpor do příkazního rozhodnutí s tím, že jinak nemá, co by dál k věci dodala. Správní orgán vyslechl svědkyni V. B., spolujezdkyni stěžovatelky, a příslušníka policie P. Š., který daný přestupek vyšetřoval. Na základě zjištěných skutečností vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž byla stěžovatelka shledána vinnou z výše uvedeného přestupku. Stěžovatelka podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém trvala na tom, že zaparkovala v dostatečné vzdálenosti před přechodem, tj. nejméně 5 – 6 metrů, že ji při jejím počínání pozorovali příslušníci policie, proto si byla jista, že parkuje správně. Dále tvrdila, že svědkyně V. B. zcela jasně uvedla, že stěžovatelka zaparkovala nejméně 5 metrů před přechodem, přičemž její výpověď nebyla vzata v úvahu, a že příslušník policie P. Š. vyměřoval vzdálenost vozidla od přechodu sám, což je zcela nedůvěryhodné, technicky obtížné a nepřesné. Přítomnost policie při jejím parkování prokazovala stěžovatelka tím, že odtah byl nařízen záhy po jejím zaparkování. Na závěr brojila proti důkazní hodnotě fotodokumentace předložené policií. Žalovaný odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, neboť po přezkoumání spisové dokumentace dospěl k závěru, že daná věc byla správním orgánem I. stupně zjištěna i posouzena správně. Stěžovatelka podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, ve které opakovala důvody uvedené ve svém odvolání. V replice na vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 31. 11. 2008 uvedla, že nesouhlasí, aby soud o věci rozhodl bez jednání a současně navrhla svůj účastnický výsledek, neboť její tvrzení byla v předchozích řízeních chybně interpretována.

Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že správní orgány vycházely při svém rozhodování z dostatečně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu podloženého důkazy, přičemž závěry, jež správní orgány ve věci učinily, považuje krajský soud za zcela správné a dostatečně odůvodněné. Krajský soud konstatoval, že ze správního spisu je patrné, že správní orgány nevycházely pouze z předložené fotodokumentace, nýbrž i z výpovědí jak příslušníka policie P. Š., tak spolujezdkyně stěžovatelky V. B., přičemž z těchto důkazních prostředků vyplynulo shodné skutkové zjištění, a to v neprospěch stěžovatelky.

Dále krajský soud neshledal důvody k provedení výsledku stěžovatelky, jak navrhovala ve výše uvedené replice, neboť stěžovatelka své možnosti v rámci správního řízení při ústním jednání dne 30. 4. 2008 nevyužila, k věci se nevyjádřila a pouze odkázala na písemné podání. Navíc nevznesla žádné námitky proti obsahu protokolu o jednání či postupu správního orgánu v řízení. Svůj výslech nenavrhla ani v odvolacím řízení. Za situace, kdy z provedených důkazů vyplývá jednoznačný závěr o skutkovém stavu, navíc jeho neúplné zjištění a potřeba doplnění provedením důkazů nebyly v rámci správního řízení namítány, krajský soud uvedl, že nemohl toto v soudním řízení nové tvrzení ve smyslu § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uznat za důvodné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud považuje za vhodné se nejdříve vyjádřit k uplatněnému důvodu kasační stížnosti spočívajícímu v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu na účastnický výslech stěžovatelky, v důsledku něhož nedostala prostor pro slyšení před soudem, který podřadila pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ačkoli stěžovatelka podřadila důvod pod výše uvedené ustanovení, není z kasační stížnosti patrné, že by byla směřována proti rozhodnutí o odmítnutí návrhu na zahájení řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Zdejší soud má z obsahu kasační stížnosti za to, že tato námitka nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o neprovedení důkazu navrženého stěžovatelkou, v rámci něhož požadovala, aby byla krajským soudem při jednání vyslyšena. Nejvyšší správní soud podřadil tuto námitku odlišně od stěžovatelky pod důvod stanovený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy jako námitku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tuto stížní námitku pokládá Nejvyšší správní soud za nedůvodnou, což zdůvodňuje následovně.

Přestože stěžovatelka navrhla svůj výslech, tento návrh nezavazuje krajský soud k tomu, aby tento důkaz bezpodmínečně provedl. Podle § 77 s. ř. s. má krajský soud právo dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec důkazů provedených správním orgánem zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán důkazními návrhy. Navíc je v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede, a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového.

Při posuzování otázky, jak by měl postupovat krajský soud, jemuž byl podán návrh na provedení důkazu výsledkem účastníka, je nutno předně poukázat na nálezný Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaný pod č. 10/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž tento soud uvedl následující. „Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplývajícímu z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1) nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval, a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§ 153 odst. 1, § 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zákona č. 1/1993 Sb. ČR. ... Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásady volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§ 221 odst. 1 lit. c/, § 243b odst. 1 a 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95, odst. 1 úst. zákona č. 1/1993 Sb. ČR). ... Ze zmíněných zásad však nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (§ 120 odst. 1 a 2 o. s. ř.).“

Ve správním soudnictví se obdobně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, když konstatoval, že soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), toto právo jej však nezavazuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Této povinnosti krajský soud v projednávané věci dostál, neboť ve svém rozsudku své rozhodnutí o neprovedení stěžovatelkou navrženého důkazu řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud tak neshledal na jednání krajského soudu, který stěžovatelkou navržený důkaz neprovedl, žádné pochybení. Vzhledem k tomu zdejší soud považuje výše uvedenou námitku spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu na účastnický výsledek stěžovatelky za nedůvodnou.

Jako další důvod kasační stížnosti uvedla stěžovatelka důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z

níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatelka však nespecifikuje, v čem konkrétně vady řízení shledává, pouze opakuje, že se celá věc udála zcela jinak, než je popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uvádí, že důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. tvrzení vady řízení - přičemž jde o vadu řízení spočívající v nedostatcích ve skutkových zjištěních - lze uplatnit v situacích, kdy stěžovatel již v rámci správního řízení tvrdí, že skutková zjištění, z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely, nemají oporu ve spisech, nebo že skutková podstata, ze které správní orgány vycházely, je v rozporu se spisy, a posledně v případě, že při zjišťování skutkové podstaty věci došlo ze strany správních orgánů k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí (k tomu srovnej Vopálka, V., Mikule V., Šimůnková, V., Šolín, M. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 264).

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítá, že skutková zjištění správních orgánů jsou nesprávná, celá věc se odehrála jinak, přičemž namítá, a to i v rámci správního řízení, že správní orgány nevzaly vůbec v úvahu policií provedený výslech V. B., která měla podle stěžovatelky prohlásit, že stěžovatelka parkovala nejméně 5 metrů před přechodem, což si jednoznačně pamatuje. V případě, že by správní orgány takové tvrzení svědkyně v rámci řízení nezohlednily, ačkoliv by takový podklad součástí správního spisu byl, potom by skutečně ze strany správních orgánů došlo k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť by to znamenalo, že správní orgán při svém rozhodování nevzal v úvahu veškeré důkazy pro vydání rozhodnutí. Tím by došlo k porušení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), který stanoví, že správní orgán pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Nicméně s výše uvedeným tvrzením stěžovatelky se nelze ztotožnit. Ze správního spisu není patrné, že by jeho součástí byl údajný výslech V. B., která by v něm tvrdila výše předestřené, přičemž zdejší soud nemá nejmenší důvod pochybovat o tom, že by spis nebyl úplný a některý z podkladů, konkrétně výslech svědkyně V. B., by chyběl.

Ze správního spisu je však naopak zcela zřejmé, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný, při svém rozhodování vzaly v úvahu výpověď V. B. ze dne 30. 4. 2008, č. j. 2562/OD/08/1448/Hel, z jejíhož obsahu nelze ani při vysoké míře abstrakce vyvodit, že by V. B. kdy tvrdila, že předmětné vozidlo bylo zaparkováno „nejméně 5 metrů před přechodem, což si jasně pamatuje“. Z její výpovědi zcela

jednoznačně vyplývá, že uvedla, že neví, kolik metrů před přechodem bylo vozidlo zaparkované a na přímou otázku správního orgánu I. stupně, zda si pamatuje vzdálenost, jakou zaparkovaly před přechodem, potvrdila, že si to nepamatuje a nedovede to odhadnout. Tuto výpověď V. B. navíc stěžovatelka nijak při ústním jednání dne 30. 4. 2008 nezpochybovala.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že ze správního spisu není patrné, že by správní orgány při svém rozhodování některý z důkazů opomněly zohlednit, přičemž z výše uvedeného je zřejmé, že k výpovědi svědkyně V. B. v řízení před správním orgánem I. stupně došlo a její výpověď byla při rozhodování správních orgánů zohledněna.

K námitce stěžovatelky, že bylo prokázáno, že příslušník policie P. Š. měřil vzdálenost vozidla od přechodu zcela sám, bez asistence, což je zcela nedůvěryhodné, ale zejména technicky obtížné a nepřesné, zdejší soud uvádí, že takové měření není nemožné. Stěžovatelka tvrdí, že zaparkovala před přechodem minimálně 5 – 6 metrů. Podle výpovědi příslušníka policie P. Š. (viz protokol o výpovědi svědka č. 1. 22 správního spisu) byla naměřena vzdálenost vozidla před přechodem v hodnotě 2,8 metrů, což bylo prokázáno i fotodokumentací (viz níže), proto považuje Nejvyšší správní soud tuto námitku za bezpředmětnou.

Další námitku stěžovatelky, že fotodokumentace předložená policií nemá vůbec žádnou důkazní hodnotu, neboť fotografie mohou být pořízeny v libovolném úhlu a zejména mohou být pořízeny až po manipulaci s vozidlem najatou odtahovou službou, považuje Nejvyšší správní soud rovněž za bezpředmětnou a navíc ničím nepodloženou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a podotýká, že pozice vozidla ve vztahu k přechodu pro chodce je zdokumentována především fotografií zobrazující vzdálenost vozidla od přechodu pro chodce (č. 1. 4 správního spisu), přičemž úhel záběru na její vypovídací hodnotě nic nemění. Z fotografie je zřetelné, a to s ohledem na úhel záběru i poměr vzdáleností jednotlivých objektů a jejich prostorového uspořádání na této fotografii, že vzdálenost vozidla od přechodu pro chodce neodpovídá tvrzení stěžovatelky. Navíc je důkazní prostředek fotodokumentace podpořen výpovědí příslušníka policie P. Š., který uvedl, že vzdálenost vozidla od přechodu činila 2,8 metrů. Ničím nepodloženou argumentaci stěžovatelky, že fotografie mohou být pořízeny až po manipulaci s vozidlem, v daném případě vyvrací výpověď spolujezdkyně V. B., která potvrdila, že fotografie zobrazuje vozidlo na téměř místě, kde bylo zaparkováno (viz protokol o výpovědi svědka č. 1. 23 správního spisu). Tuto námitku tak považuje zdejší soud za nedůvodnou, neboť vychází pouze ze spekulativního tvrzení stěžovatelky.

V souvislosti s právě uvedeným zdejší soud zdůrazňuje, že v dané věci je navíc naprosto klíčovou skutečností, že předmětná fotodokumentace nebyla jediným důkazním prostředkem, na jehož základě správní orgány dospěly k

rozhodnutí o vině stěžovatelky, nýbrž, že správní orgány ke svým zjištěním dospěly na základě více důkazních prostředků, jimiž byla mimo zmiňované fotodokumentace právě výpověď příslušníka policie P. Š. a svědkyně V. B., přičemž žádný z daných důkazů závěr, k němuž správní orgány dospěly, nevyvracel. Ze správního spisu není ani patrné, že by stěžovatelka nabídla jakýkoli jiný důkaz, který by její tvrzení podpořil.

Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že správní orgány zcela správně předmětnou věc vyhodnotily a své závěry řádně odůvodnily. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že by došlo k vadám řízení spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Takový závěr je také v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy z rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, je patrné, že pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Zdejší soud ani neshledal, že by se správní orgány při zvažování důkazních prostředků či v rámci celého řízení dopustily takového jednání, které by způsobilo porušení zákona v ustanoveních o řízení před správními orgány takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ve světle právě předestřené Nejvyšší správní soud neshledává žádné vady řízení, a proto i druhý důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nepovažuje za důvodný.

K návrhu stěžovatelky obsaženému v kasační stížnosti na provedení nového výsledku svědkyně V. B. považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Předmětný výsledek stěžovatelka navrhla již v žalobě, avšak při ústním jednání konaném dne 23. 2. 2009 zástupce stěžovatelky uvedl, že „s ohledem na věk svědkyně V. B. nadále žalobkyně netrvá na její svědecké výpovědi“ (viz č. 1. 38 soudního spisu). Následně v rámci kasační stížnosti stěžovatelka opět k objasnění věci navrhla výsledek této svědkyně. V této souvislosti hraje významnou roli skutečnost, že svědkyně V. B. byla vyslechnuta v rámci správního řízení (viz protokol o výpovědi svědka č. 1. 23 správního spisu). Na pozadí výše uvedeného neshledal Nejvyšší správní soud důvody k provedení navrhovaného výsledku, neboť má za to, že ze správního spisu je skutkový stav jednoznačně zjištěn. Navíc z návrhu stěžovatelky není patrné, jaké nové informace by měl výsledek svědkyně V. B. přinést, ani z jakého důvodu stěžovatelka změnila názor na nezbytnost provedení výsledku svědkyně, když v rámci ústního jednání před krajským soudem na výsledek již netrvala. Je nutno rovněž podotknout, že stěžovatelka měla možnost v rámci ústního jednání před správním orgánem I. stupně vyjádřit svůj nesouhlas s

výpovědi svědkyně V. B., která vypovídala v její neprospěch, což neučinila a protokol o výpovědi svědkyně jako správný a úplný podepsala.

Na závěr se Nejvyšší správní soud vypořádává s námitkou stěžovatelky, která tvrdí, že skutečnost, že příslušníci policie sledovali její parkování vozidla, přičemž na její počínání nikterak nereagovali, je pro projednání dané věci podstatná. Podle stěžovatelky měli příslušníci policie ihned jednat a přestupek s ní začít projednávat. Zdejší soud má za to, že tato skutečnost však nemůže ovlivnit odpovědnost stěžovatelky za spáchání přestupku. Přítomnost příslušníků policie nikterak stěžovatelku nezbavuje odpovědnosti za spáchání přestupku, neboť jako nositelka řidičského oprávnění si měla být sama vědoma toho, že zaparkuje-li vozidlo ve vzdálenosti menší než 5 metrů před přechodem, poruší tím právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích, a to bez ohledu na přítomnost příslušníků policie. Ke stejnému závěru dospěl i krajský soud, s nímž se zdejší soud ztotožňuje a tuto námitku stěžovatelky považuje rovněž za nedůvodnou. V souvislosti s tím stěžovatelka uvádí, že přítomnost příslušníků policie při jejím parkování je patrná ze skutečnosti, že odtah vozidla byl nařízen dle Dílčí smlouvy ze dne 5. 3. 2008 č. 752108 ve 12:20 hod., tj. ve stejnou minutu, kdy stěžovatelka zaparkovala, což však Nejvyšší správní soud považuje za jednoznačně vyvrácené nejenom výpovědi svědkyně V. B., která při své výpovědi uvedla čas příjezdu kolem 12:00 hod. (viz protokol o výpovědi svědka č. 1. 23 správního spisu), ale také časem zobrazeným na fotodokumentaci, kterou při měření provedl příslušník policie P. Š. (viz fotodokumentace k události/přestupku č. 1. 3 – 5 správního spisu). Tuto argumentaci stěžovatelky tak považuje zdejší soud za bezvýznamnou z důvodu neprokázanosti stěžovatelkou uvedených údajů, a dále z toho důvodu, že na danou odpovědnost stěžovatelky za spáchaný přestupek nemá daný časový údaj ani přítomnost příslušníků policie žádný vliv.

Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu